

Bryssel den 26 maj 2020
REV2 – ersätter tillkännagivandet
(REV1) av den 18 juli 2019

TILLKÄNNAGIVANDE TILL BERÖRDA AKTÖRER

FÖRENADE KUNGARIKETS UTTRÄDE OCH EU-REGLERNA PÅ OMRÅDET FÖR DOMÄNNAMN MED .EU

Den 1 februari 2020 utträdde Förenade kungariket ur Europeiska unionen och blev ett tredjeland¹. Utträdesavtalet² föreskriver en övergångsperiod som löper ut den 31 december 2020³. Till och med det datumet är EU-rätten i dess helhet tillämplig på och i Förenade kungariket⁴.

Under övergångsperioden kommer EU och Förenade kungariket att förhandla om ett avtal om ett nytt partnerskap, som bland annat avser inrättandet av ett frihandelsområde. Det är dock inte säkert att ett sådant avtal kommer att ingås och träda i kraft vid övergångsperiodens utgång. Under alla omständigheter skulle ett sådant avtal skapa en förbindelse som när det gäller villkor för marknadstillträde kommer att skilja sig avsevärt från Förenade kungarikets deltagande i den inre marknaden⁵ och EU:s tullunion samt på området för mervärdesskatt och punktskatt.

Efter övergångsperiodens utgång kommer Förenade kungariket dessutom att vara ett tredjeland när det gäller genomförandet och tillämpningen av EU-lagen i EU-medlemsstaterna.

Därför erinras alla berörda parter, och särskilt ekonomiska aktörer, om den rättsliga situation som gäller efter övergångsperiodens utgång.

¹ Ett tredjeland är ett land som inte är medlem i EU.

² Avtal om Förenade konungariket Storbritannien och Nordirlands utträde ur Europeiska unionen och Europeiska atomenergigemenskapen, EUT L 29, 31.1.2020, s. 7 (nedan kallat *utträdesavtalet*).

³ Övergångsperioden får, före den 1 juli 2020, förlängas med högst ett eller två år (artikel 132.1 i utträdesavtalet). Förenade kungarikets regering har hittills uteslutit en sådan förlängning.

⁴ Med förbehåll för vissa undantag som anges i artikel 127 i utträdesavtalet, vilka inte är relevanta för detta tillkännagivande.

⁵ Ett frihandelsavtal omfattar exempelvis inte de principer som förknippas med den inre marknaden (på området för varor och tjänster), såsom ömsesidigt erkännande, ”ursprungslandsprincipen” och harmonisering. Ett frihandelsavtal undanröjer inte heller tullformaliteter och tullkontroller, inbegripet sådana som rör varors och insatsvarors ursprung samt förbud och restriktioner vad avser import och export.

Råd till berörda aktörer

För att hantera de konsekvenser som anges i detta tillkännagivande rekommenderas berörda aktörer särskilt att

- bedöma om de efter övergångsperiodens utgång är behöriga/även i fortsättningen är behöriga att inneha ett .eu-domännamn om de är bosatta/etablerade i Förenade kungariket och vidta lämpliga åtgärder om så är fallet,
- bedöma om avtalen mellan ombud och innehavare av ett registrerat .eu-domännamn (registrarer) uppfyller villkoren i EU-lagen.

Efter övergångsperiodens utgång kommer EU:s regelverk för toppdomänen .eu, särskilt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 733/2002 av den 22 april 2002 om inrättande av toppdomänen .eu⁶ ⁷, inte längre att vara tillämpligt på Förenade kungariket. Detta har särskilt nedan angivna konsekvenser:

1. REGISTRERING OCH FÖRNYELSE AV DOMÄNNAMN

Enligt artikel 4.2 b i förordning (EG) nr 733/2002, ändrad genom förordning (EU) 2019/517, har följande personer, företag och organisationer från och med den 19 oktober 2019 rätt att registrera .eu-domännamn:

- i) Unionsmedborgare, oberoende av hemvist.
- ii) Fysiska personer som inte är unionsmedborgare men som har sin hemvist i en medlemsstat.
- iii) Företag som är etablerade i unionen.
- iv) Organisationer som är etablerade i unionen, utan att det påverkar tillämpningen av nationell rätt.

Efter övergångsperiodens utgång kommer *företag* och *organisationer* som är etablerade i Förenade kungariket men inte i EU och *tredjelandsmedborgare* (dvs. medborgare i länder utanför EU) som är bosatta i Förenade kungariket inte längre att kunna registrera .eu-domännamn. De kommer inte heller, om de är innehavare av ett registrerat .eu-domännamn, att kunna förnya sådana domännamn som registrerats före utgången av övergångsperioden.

Godkända .eu-ombud kommer inte att ha rätt att behandla ansökningar om registrering av .eu-domännamn eller om förnyelse av registreringar av .eu-domännamn från sådana företag, organisationer och personer.

⁶ EGT L 113, 30.4.2002, s. 1.

⁷ Notera att artikel 4.2 i förordning (EG) nr 733/2002 har ändrats, med verkan från och med den 19 oktober 2019, genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/517 av den 19 mars 2019 om genomförandet och driften av toppdomännamnet .eu och om ändring och upphävande av förordning (EG) nr 733/2002 och om upphävande av kommissionens förordning (EG) nr 874/2004 (EUT L 91, 29.3.2019, s. 25).

2. ÅTERKALLANDE AV REGISTRERADE DOMÄNNAMN

Om en innehavare av ett domännamn, efter övergångsperiodens utgång och som en följd av Förenade kungarikets utträde, inte längre uppfyller de allmänna behörighetskraven i artikel 4.2 b i förordning (EG) nr 733/2002 kommer registreringsenheten för toppdomänen .eu att ha rätt att återkalla ett sådant domännamn på eget initiativ, utan tvistlösning utanför domstol, i enlighet med artikel 20 första stycket b i kommissionens förordning (EG) nr 874/2004⁸.

3. RÄTTIGHETER SOM KAN ÅBEROPAS I FÖRFARANDEN FÖR ÅTERKALLELSE AV SPEKULATIV OCH OEGENTLIG REGISTRERING

Enligt artikel 21.1 i förordning (EG) nr 874/2004 ska ett registrerat domännamn återkallas, efter ett lämpligt förfarande för tvistlösning inför eller utanför domstol, om det namnet är identiskt med eller lätt kan sammanblandas med ett namn för vilket en rättighet erkänns eller fastställs i nationell lagstiftning och/eller EU-lagstiftning, och om det registrerade domännamnet var föremål för sådan spekulativ och oegentlig registrering som avses i den artikeln.

Efter övergångsperiodens utgång kan de rättigheter som erkänts eller fastställts av Förenade kungariket, men inte av någon EU-medlemsstat eller av unionen, inte längre åberopas i förfaranden enligt artikel 21.1 i förordning (EG) nr 874/2004. Däremot påverkas inte de rättigheter som erkänts av EU-medlemsstaterna eller unionen och som grundar sig på internationella instrument, såsom rättigheterna enligt artikel 6a i Pariskonventionen för skydd av den industriella äganderätten och artikel 16.2 och 16.3 i avtalet om handelsrelaterade aspekter av immaterialrätter.

4. TILLÄMPLIG LAGSTIFTNING I AVTAL MELLAN GODKÄNDA .EU-OMBUD OCH REGISTRANTER AV .EU-DOMÄNNAMN

Enligt artikel 5 första stycket i förordning (EG) nr 874/2004 får avtalen mellan ombudet och registranten av ett .eu-domännamn inte föreskriva att annan lag än lagen i en av EU-medlemsstaterna ska vara tillämplig. Avtalen får vidare inte utse organ för tvistlösning, om de inte valts av registreringsenheten för toppdomänen .eu i enlighet med artikel 23 i den förordningen, och inte heller skiljedomstolar eller domstolar belägna utanför EU.

Om ett sådant avtal skulle ange Förenade kungarikets lagstiftning som tillämplig lagstiftning bör det berörda ombudet och den berörda registranten ändra det aktuella avtalet så att det uppfyller villkoren i artikel 5 första stycket i förordning (EG) nr 874/2004 efter övergångsperiodens utgång.

På kommissionens webbplats om EU:s regler för den digitala inre marknaden (<https://ec.europa.eu/digital-single-market/en/the-top-level-domain-eu>) och (http://ec.europa.eu/ipg/basics/urls/doteu_en.htm) finns allmän information om den EU-lagstiftning som är tillämplig på toppdomänen .eu. Dessa sidor kommer att uppdateras

⁸ Kommissionens förordning (EG) nr 874/2004 av den 28 april 2004 om allmänna riktlinjer för inrättandet och driften av toppdomänen .eu och allmänna principer för registrering (EUT L 162, 30.4.2004, s. 40).

med ytterligare information vid behov.

Europeiska kommissionen

Generaldirektoratet för kommunikationsnät, innehåll och teknik